

LANDSORGANISASJONEN I NORGE

PROTOKOLL

Ekstraordinært representantskapsmøte
16. april 1985

PROTOKOLL

**Ekstraordinært representantskapsmøte
16. april 1985**

INNHALDSFORTEGNELSE

	Side:
Åpning og konstituering	3
Tariffoppgjøret 1985 – Tor Halvorsens innledning	4
Forhandlingsprotokollen	13
Debatten	15
Tor Halvorsens oppsummering av debatten	22
Votering	24
Avslutning	24
Navneliste	25

TALERLISTE

	Side:
Bach, Odd	20
Bøckmann, Egil	16
Halvorsen, Tor	5-6-22-24
Haraldseth, Leif	19-22-24
Jacobsen, Ingeborg	19
Johansson, Sven-Hugo	15
Karlsson, Arna	19
Lundell, Rolf	20
Myhre, Lars A.	18
Nybakken, Ingrid	22
Skytøen, Lars	17
Aam, Dagfinn	20

Landsorganisasjonen i Norge

holdt ekstraordinært representantskapsmøte *tirsdag 16. april 1985* i Folkets Hus' store sal i Oslo.

Møtet ble åpnet *kl. 11.00* av LOs formann, *Tor Halvorsen*, som på vegne av Sekretariatet ønsket Representantskapets medlemmer og innbudte gjester hjertelig velkommen.

Tor Halvorsen opplyste at forslaget til dagsorden kun inneholdt én sak, nemlig

TARIFFOPPGJØRET 1985

2. avtaleår i den private sektor.

VEDTAK: Enstemmig vedtatt.

Følgende **FORRETNINGSORDEN** ble **enstemmig godkjent**:

1. Møtets forhandlinger er ikke offentlige. Meddelelser til pressen skjer kun ved LOs presse- og informasjonskontor.
2. Ingen har rett til å få ordet mer enn 2 ganger i samme sak. Unntatt fra innledningsforedrag begrenses taletiden til 10 minutter første og 5 minutter annen gang. Til forretningsordenen gis ordet bare 1 gang og høyst 1 minutt for hver sak. For øvrig kan det stilles forslag til ytterligere tidsbegrensning og strek med de inntegnede talere.
3. Forslag innleveres skriftlig og undertegnet med vedkommendes navn. Intet nytt forslag kan tas opp etter at det er besluttet satt strek med de inntegnede talere. Forslag som ingen forbindelse har med de på dagsordenen oppsatte saker, kan ikke behandles.
4. Alle vedtak skjer med alminnelig flertall. I tvilstilfelle eller når 10 representanter forlanger det, foregår avstemningen ved navneopprop.
5. I protokollen innføres bare forslagene og avstemningene samt de fattede beslutninger. Protokollen oppleses ved hvert møtes begynnelse, og for siste møte ved dets avslutning.

Tor Halvorsen ba om Representantskapets godkjenning på at LOs nestformann, *Leif Haraldseth*, overtok ledelsen av representantskapsmøtet.

Dette ble enstemmig godtatt.

Tor Halvorsen holdt følgende innledningsforedrag om «**Tariffoppgjøret 1985**»:

«Som alle her er klar over, er vårens tariffoppgjør et såkalt mellomoppgjør. Mellomoppgjørene innenfor vårt tariffsystem er ikke tidspunktet for å ta opp til løsning de store og grunnleggende tariffpolitiske spørsmål og krav. Det skjer ved de ordinære tariffrevisjoner. Utgangspunktet for mellomoppgjørene er langt mer begrenset. Hovedformålet med mellomoppgjørene er å sikre at det som var intensjonene ved det foregående tariffoppgjør faktisk blir realisert. Oppgjørene gir i første rekke anledning til å foreta de nødvendige justeringer for at det som var forutsetningen med hensyn til kjøpekraftutviklingen blir oppnådd. Konkret sett er utgangspunktet de reguleringsklausuler som avtalene inneholder. Det er her utgangspunktet for krav ligger og det er her mulighetene for å vinne fram med krav er forankret.

For den private sektor heter det:

«Før utløpstidspunktet for første avtaleår skal det opptas forhandlinger mellom LO og N.A.F. om eventuell lønnsregulering for annet avtaleår. Partene er enige om at forhandlingene skal føres på grunnlag av den alminnelige situasjon på forhandlingstidspunktet og utsiktene for annet avtaleår, samt pris- og lønnsutviklingen i første avtaleår».

For oppgjøret i stats- og kommunesektoren er det en tilsvarende reguleringsbestemmelse, men med en tilføyelse om at deres lønnsutvikling skal vurderes i forhold til utviklingen i arbeidslivet for øvrig.

Det prinsipielle grunnlag for vårens forhandlinger ble med dette utgangspunktet trukket opp i Representantskapets vedtak 12. februar i år. Som vanlig understreket Representantskapet sterkt det overordnede mål om full sysselsetting samtidig som sentrale mål i velferdspolitikken og i industri- og næringspolitikken ble framhevet. For øvrig var hovedpunktene at kjøpekraften fra 1984 måtte opprettholdes, og at det i den private sektor måtte gis kompensasjon til de grupper som var blitt hengende etter i utviklingen. Videre skulle lavtlønnsgruppene sikres ved at tariffsystemets garantiordninger som var bygd inn i de enkelte avtaler og den offentlige sektor gis kompensasjon for manglende lønnsutvikling i forhold til lønnstakere i det private næringsliv.

På det tidspunkt Representantskapet møttes i februar synes det klart at kjøpekraftsutviklingen i 1984 hadde vært gunstig. I mitt

foredrag antydte jeg en økning i kjøpekraften på 1,5 prosent i 1984. En hadde imidlertid ikke noen fullstendig statistikk for året som helhet. Dessuten gjorde det seg fortsatt gjeldende en god del usikkerhet om den framtidige prisstigningen som gjorde det vanskelig å vite hva mulighetene for tillegg i 1985 var. Jeg antydte likevel at det kunne bli nødvendig å kreve generelle tillegg for å opprettholde kjøpekraften på 1984-nivå. Det var dessuten på det rene at det som vanlig hadde vært en god del forskjeller i lønnsutviklingen mellom de ulike grupper som det var ønskelig å få rettet opp.

Da lønnsstatistikken for 4. kvartal 1984 forelå, ble det klart at lønnsveksten mot slutten av fjoråret hadde vært sterkere enn forutsatt. Dette påvirket anslagene for årslønnsveksten, men i særlig grad det lønsmessige overheng inn i 1985. Mens en under representantskapsmøtet regnet med en årslønnsvekst på henholdsvis 7,7 og 7,3 prosent for industrien og alle voksne, ble det endelige årstall 7,9 og 7,5 prosent. For overhenget betyr den sterkere lønnsutvikling i 4. kvartal en oppjustering fra 3,0 prosent til 3,6 prosent.

Utviklingen i årets siste kvartal forandret på mange måter det generelle grunnlaget for vårens oppgjør i den private sektor. Mens det under representantskapsmøtet synes å være rom for et lite generelt tillegg, var dette faktisk borte etter at statistikken for 4. kvartal forelå. Dessuten ble prisstigningstakten gradvis noe svakere. På grunnlag av den endelige rapporten fra Det tekniske beregningsutvalg synes en prisstigning på 5,5–6 prosent mest sannsynlig i 1985. Etter de beregninger som kunne gjøres, ville en årslønnsvekst på 5,4 prosent sikre kjøpekraften fra 1984 i gjennomsnitt selv med 6 prosent prisstigning. Med et overheng på 3,6 prosent skal det mindre enn 2 prosent lønnsglidning til for å oppnå dette i 1985. Utviklingen i årets siste kvartal viste en sterkere lønnsglidning uten tegn på noen avdempning.

Situasjonen var derfor at selv om vi ikke fikk generelle tillegg ved oppgjøret, ville flertallet av våre medlemmer i privat sektor få en bedring i kjøpekraften.

Spørsmålet var så om vi likevel skulle fremme krav om generelle tillegg?

Vår målsetting ved enhver forhandling er å få et best mulig resultat. For å få gjennomslag for krav må vi kunne argumentere for dem. Å kreve generelle tillegg når hovedkravet, som Representantskapet vedtok, var opprettholdelse av kjøpekraften ville ikke ført fram. Jeg tror tvert imot at det denne gangen ville vært et blindspor som kunne skapt problemer for oss i andre deler av vårt avtaleverk. Arbeidsgiversidens holdning ville vært at kjøpekraften allerede var sikret. Dette ville være så åpenbart at de av politiske årsaker

vanskelig kunne gå fra et slikt standpunkt. Og dette ville vi møtt igjen både i mekling og eventuelt i en lønnsnemnd. Et krav om generelle tillegg kunne derfor i verste fall ført til at vi ikke fikk ut noe ved dette oppgjøret. Å reise krav om et lite generelt tillegg for senere å trekke oss på dette, ville være vanskelig.

Etter drøftinger i inntektspolitisk utvalg valgte derfor Sekretariatet et annet opplegg. I stedet for å fremme krav om generelle tillegg ville vi bruke årets forhandlinger til å rydde opp i et par problemområder som selvsagt ville koste penger for arbeidsgiversiden, men hvor de likevel kunne si at det ikke var gitt generelle tillegg. Det jeg har i tankene er Opplysnings- og utviklingsfondet og Sluttvederlagsordningen. I tillegg fulgte vi selvsagt opp Representantskapets vedtak om kompensasjon for de som i 1984 var blitt hengende etter i lønnsutviklingen samt at garantitilleggene for de lavtlønte skulle gis på vanlig måte.

For Sluttvederlagsordningen var det nødvendig med en økning i inntektene siden den siste betydelige økningen av satsene i ordningen ikke var fulgt opp med en tilsvarende økning av innbetalingen til ordningen. Ordningen ble derfor drevet med stort underskudd. Dette var imidlertid en situasjon som ikke kunne fortsette. Fondet ville da vært brukt opp i løpet av få år. Det var også ønskelig med en økning av satsene i ordningen både for å kompensere for prisstigningen siden forrige regulering og også fordi økt arbeidsledighet og bedriftsnedleggelse har gjort det nødvendig å forbedre ytelsene fra Sluttvederlagsordningen.

Når det gjelder Opplysnings- og utviklingsfondet var situasjonen en noe annen. Myndighetene har tidligere bidratt med betydelige beløp til tillitsmannsopplæring. Dette er under den borgerlige regjeringen gradvis tatt bort. Under forberedelsene til denne tariffrevisjonen så vi det derfor som helt nødvendig å ta konsekvensen av dette ved å styrke vår egen finansiering av opplysnings- og utviklingsvirksomheten ved en opptrapping av medlemspremien til fondet.

Dette er jo en ordning som både vi og Norsk Arbeidsgiverforening nyter godt av. Vår forutsetning når kravene ble lagt fram var imidlertid at økningen i premien denne gang måtte falle fullt ut på arbeidsgiverne.

Jeg vil understreke at Sekretariatet vurderte det som helt nødvendig å få til et slikt løft i innbetalingen til Opplysnings- og utviklingsfondet nå. I et langsiktig perspektiv er organisasjonens utvikling avhengig av tilstrekkelige midler til opplæring og utvikling av tillitsvalgte. Jeg håper at den forhandlingsløsningen vi kom fram til gir muligheter for å få ny giv i tillitsmannsopplæringen. Det er

viktig at forbundene og vår opplysningsorganisasjon griper de muligheter som er lagt til rette gjennom dette inntektsoppgjøret.

Den forhandlingsløsning vi er kommet til, og som Representantskapet i dag skal ta stilling til, tror jeg tilfredsstiller de forventninger vi hadde til å forbedre begge ordningene. Når det gjelder Sluttvederlagsordningen innebærer forslaget en heving av grensen for beregningsgrunnlaget fra 100 000 til 200 000 kroner, samtidig som premiesatsen økes fra 0,14 til 0,20 prosent. Dette er en økning av premiesatsen med over 40 prosent. Til sammen skulle dette gi grunnlag for en økning av satsene i ordningen med 25 prosent. Det løpende underskuddet skal etter beregningene også bli dekket inn gjennom denne premieøkningen. Forhåpentlig vil premieøkningen igjen gi mulighet for en svak oppbygning av fondet i ordningen.

Når det gjelder Opplysnings- og utviklingsfondet er hevingen av taket det samme som under Sluttvederlagsordningen. Her heves imidlertid premiesatsen fra 0,25 til 0,36 prosent. Satsen heves med dette med nær 45 prosent. Til sammen skulle dette tilføre hver av partene omlag 23 millioner ekstra til tillitsmannsopplæring. Premieinntektene vil trolig øke med nær 70 prosent.

Da vi fikk oversikten over lønnsutviklingen innenfor de ulike avtaleområdene viste det seg at Representantskapets krav om kompensasjon for mindrelønnsutvikling var et klokt trekk. Selv om lønnsveksten for hele LO/N.A.F.-området var godt over de 5,9 prosent som ble lagt til grunn i 1984-oppgjøret, var det likevel avtaleområder som var blitt hengende etter. En del av disse ville riktig nok bli fanget opp av garantitilleggene, men ikke alle. Vi fremmet derfor konkret krav om at de avtaleområder som hadde hatt en lavere krone-øre vekst i årslønna enn de 5,9 prosent på gjennomsnittslønna i LO/N.A.F.-området skulle ha dette kompensert.

Unntatt fra kravet var de som hadde høyere lønnsnivå enn gjennomsnittet og de som senere ville få garantitillegg. Ved å bruke kroneveksten på gjennomsnittslønna som sammenligningsgrunnlag fikk vi inn et element av lønnsutjamning. Dette ga jo et noe høyere kompensasjonsbeløp for de med lønnsnivå lavere enn gjennomsnittet, enn 5,9 prosent på deres faktiske lønn ville ha gitt.

Fra arbeidsgiversiden måtte man akseptere prinsippet om et kompensasjonsbeløp for mindrelønnsutvikling. De videre forhandlingene dreide seg om hvilke grupper som skulle komme med, men også der kom vi fram til enighet. En enighet som var helt i tråd med hva vi hadde krevd.

I alt er det åtte avtaleområder som får kompensasjonstillegg for mindre lønnsutvikling i 1984. Disse områdene er:

Elektronisk industri
Ranaoverenskomsten
Trehusfabrikker
Møbeltapetsermestre
Rutebilselskaper utenfor Oslo
Rutebilselskaper, verksteder, i Oslo
Teglverk
Wallboardfabrikker

For de tre første ble tilleggene på kr. 1,35 fra 1. april og for de resterende kr. 0,90. Dessuten hadde fire enkeltbedrifter fått tillegg av noe varierende størrelse.

Ved avtalen i 1984 ble garantiordningen forlenget for en to-års periode. For så vidt var den derfor ikke gjenstand for forhandlinger denne gangen. Det ble likevel gjennomført et par endringer i forhold til tidligere.

I de siste par årene har størrelsen på garantitilleggene blitt avtalt allerede ved de sentrale forhandlingene. De har da vært basert på prognoser for lønnsutviklingen for industrien som helhet og for de enkelte bransjer og bedrifter som skulle ha tillegg. Denne gangen har en vendt tilbake til det gamle systemet hvor en først fastlegger tilleggernes størrelse når tallene for lønnsnivåene i 2. kvartal er kjent.

Dessuten vil tilleggene som skal gis fra 1. oktober denne gangen for alle områder fullt ut motsvare det de skal være etter beregningssystemet. Som kjent ble det i 1983 for en del forbunds vedkommende akseptert at tilleggene skulle være noe mindre enn beregningsgrunnlaget tilsa. Dette hang sammen med den forhandlings- og økonomiske situasjon en da sto overfor. Disse «rabattene» ble videreført i 1984, men blir altså nå fullt ut tatt igjen ved garantitilleggene til høsten.

Alt i alt kom vi vel fram dit vi hadde ventet med oppgjøret i den private sektor. Vi har løst viktige problemområder som Opplysnings- og utviklingsfondet og Sluttvederlagsordningen. Vi har fått gjennomført kompensasjonstillegg til avtaleområder som kom dårligst ut i 1984. Ser vi på kravet om opprettholdelse av kjøpekraften, er det god grunn til å tro at vi også i 1985 vil få en økning ut over 1984-nivå. Ja, ser vi hele tariffperioden under ett, vil vi få en klar bedring i kjøpekraften. Og vårt utgangspunkt var opprettholdelse både i 1984 og nå i 1985. Ser en hele perioden under ett, må en igjen kunne si at en er rimelig godt fornøyd. Dette gjør at vi foran neste tariffrevisjon med full tyngde kan konsentrere oss om de to store oppgavene vi står overfor, nemlig lik arbeidstid og ned-

trappingen av Lavlønnsfondet. Her er de to arbeidsgruppene som er nedsatt mellom partene i gang med arbeidet som fra deres hånd skal være avsluttet i løpet av året.

Også oppgjørene i den offentlige sektor er avsluttet, og for første gang på lenge i god tid før tariffperiodens utløp. Med den holdning som stat og kommune hadde i fjor, var det grunn til å vente at dette ville bli vanskelig. At det likevel gikk så bra tyder vel på at streiken i fjor hadde fått arbeidsgiversiden til å forstå at de ikke kunne fortsette på denne måten.

Fra vår side gikk vi ut med et krav som skulle sikre de offentlige ansatte en like god lønnsutvikling som i privat sektor, samt en kompensasjon for mindre lønnsutvikling i 1984. Det kravet vi gikk ut med var ikke noe demonstrasjonskrav som enkelte andre grupper hadde, men et realistisk krav som tvang motparten inn i reelle forhandlinger. Også her tror jeg vi hadde kommet dårligere ut dersom vi hadde fulgt en mer demonstrativ linje.

Resultatet av forhandlingene må vi i alle fall si oss rimelig godt fornøyd med, selv om fordelingen ikke var god. Med utgangspunkt i et krav som ville gitt en årslønnsvekst på omlag 7 prosent, endte vi opp med noe i overkant av 6,5 prosent. Det ble gitt generelle tillegg på 4,35 prosent på alle lønnstrinn, samt varierende kronetillegg på alle lønnstrinn opp til 21. I kommunesektoren ble det dessuten avsatt ca. 0,8 prosent til justeringer og normeringer. I statssektoren lå det allerede en pott på 0,4 prosent fra oppgjøret i fjor som skulle settes i verk fra 1. mai i år.

Kanskje var det viktigste punktet for organisasjonene i den offentlige sektoren denne gangen å få hull på byllen som heter etterslep. Det er en kjent sak at en fra arbeidsgiversiden aldri tidligere har vært villig til å diskutere dette. Villigheten var det vel kanskje så som så med denne gangen også, men en større grad av realisme ser ut til å ha slått igjennom. Resultatene viser i alle fall at den offentlige sektoren må kunne regne med minst like sterk lønnsvekst som den private sektor fra 1984 til 1985. Dersom lønnsglidningen i privat sektor blir noenlunde det en i dag kan regne med, bør det også ligge an til at noe av etterslepet fra 84 blir tatt igjen. Ser vi hele tariffperioden under ett, vil nok likevel den private sektor ha hatt en noe sterkere lønnsvekst.

Det som kanskje har vakt størst oppmerksomhet i massemedia ved dette oppgjøret, er at partene relativt raskt har kommet fram til løsninger, og det uten hjelp av noen meklingsmann. Utad har det vel ofte virket som om partene ikke har greid å få til reelle forhandlinger før meklingsmannen er bragt inn og trusselen om arbeidskonflikt har vært like rundt hjørnet. Ja, vi har vel selv også hatt

denne følelsen, at viljen til å forhandle har vært minimal fra arbeidsgiversiden før klokka helst har vært noe over tolv.

Jeg synes det denne gangen er grunn til å si at arbeidsgiversiden viste en større grad av realisme og forhandlingsvilje ved dette oppgjøret enn tidligere. Ser vi på den offentlige sektor, var ikke utgangspunktet i fjor vesentlig anderledes enn i år, men da fikk vi konflikt. Hadde dagens realisme også preget fjorårets holdning ville vi utvilsomt unngått streiken. Men som jeg alt har sagt, det er mulig den måtte til for nettopp å få en mer realistisk holdning hos motparten.

Ser vi på den private sektor, hadde vi i 1983 et oppgjør hvor konflikttrusselen var overhengende og hvor det endelige resultat ble 40 øre i generelt tillegg. Og da hadde vi argumentasjonsgrunnlag for å kreve generelt tillegg. Denne gang har vi endt opp med en sammenlignbar kostnadsramme på 30-35 øre uten generelt tillegg.

Det er å håpe at dette større innslaget av realisme og forhandlingsvilje hos motparten er noe som kunne vare. Særlig optimistisk var jeg nok ikke. Jeg ser klart faktorer som kan ha gjort årets forhandlingssituasjon spesiell. Det er vel grunn til å tro at hverken Regjeringen eller de krefter som støtter den har sett seg særlig tjent med en arbeidskonflikt i et valgår. Men likevel vil jeg håpe at årets oppgjør kunne innevarsle en noe endret holdning av mer varig karakter. Vi håper forhandlingssystemet igjen kan få den posisjon av ansvarlighet og realisme som det skal ha ute blant folk flest.

Med dette vil jeg anbefale Representantskapet å vedta det forhandlingsforslag som foreligger, og som er enstemmig anbefalt av forhandlingsutvalget og Sekretariatet.»

Det forelå følgende forhandlingsprotokoll:

«**PROTOKOLL**

fra forhandlingsmøter 25., 26., 27. og 28. mars 1985 vedrørende inntektsoppgjøret 1985

mellom

Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Arbeidsgiverforening.

I de enkelte tariffavtaler er det i forbindelse med tariffoppgjøret 1984 inntatt følgende reguleringsbestemmelse vedrørende 2. avtaleår:

«Før utløpet av 1. avtaleår skal det opptas forhandlinger mellom N.A.F. og LO om eventuell lønnsregulering for 2. avtaleår. Partene

er enige om at forhandlingene skal føres på grunnlag av den alminnelige økonomiske situasjon på forhandlingstidspunktet og utsiktene for 2. avtaleår, samt pris- og lønnsutviklingen i 1. avtaleår. Endringene i tariffavtalene for 2. avtaleår tas stilling til i LOs Representantskap og N.A.F.s Centralstyre.

Hvis partene representert ved N.A.F.s Centralstyre og LOs Representantskap ikke blir enige, kan den organisasjon som har framsett krav innen 14 dager etter forhandlingenes avslutning, si opp de enkelte tariffavtaler med 1 måneds varsel (dog ikke til utløp før 1. april 1985) for å søke gjennomført en lønnsregulering innen den ramme som er angitt ovenfor.»

Etter forhandlinger er partene enige om følgende forslag:

- I. I nedenfor nevnte tariffområder gis følgende tillegg til voksne arbeidstakere fra og med 1. april 1985:

Elektronisk industri	
Ranaoverenskomsten	— kr. 1,35 pr. time
Trehusfabrikker	
Møbeltapetsermestre	
Rutebilselskaper utenfor Oslo	
Rutebilselskaper, verksteder, i Oslo	— kr. 0,90 pr. time
Teglverk	
Wallboardfabrikker	

Når det gjelder bedrifter med egen overenskomst, gis tillegg etter tilsvarende beregninger.

- II. *Garantiordningen.*
85%-lavlønnsgarantien gjennomføres pr. 1. oktober 1985 på grunnlag av N.A.F.s lønnsstatistikk for 2. kvartal 1985.

- III. *Avtalen om sluttvederlag.*
I avtalens avsnitt II, pkt. 1 heves sluttvederlagssatsene som følger:

	Nye satser (1/7-85)	Tidl. satser
50 år:	8.500	6.800
51 år:	8.500	6.800
52 år:	9.300	7.400
53 år:	9.300	7.400
54 år:	11.000	8.800

55 år:	11.000	8.800
56 år:	12.700	10.100
57 år:	12.700	10.100
58 år:	14.400	11.500
59 år:	16.000	12.800
60 år:	16.900	13.500
61 år:	18.600	14.900
62 år:	20.300	16.200
63 år:	20.300	16.200
64 år:	16.900	13.500
65 år:	15.300	12.200
66 år:	8.500	6.800

I avtalens IV, pkt. 2 heves premiesatsene til 0,2% og det maksimale beregningsgrunnlag til kr. 120.000,-.

IV. *Avtalen om Opplysnings- og utviklingsfondet.*

I § 3 heves det maksimale premieberegningssgrunnlag til kr. 120.000,-. Premiesatsen heves til 0,36 %. Arbeidstakerens andel forblir uendret kr. 1,30 pr. uke.

V. *Ikrafttreden.*

Under forutsetning av at forslaget blir vedtatt av henholdsvis Norsk Arbeidsgiverforenings Centralstyre og Landsorganisasjonen i Norges Representantskap, gjøres de tillegg som er nevnt under I gjeldende fra og med 1. april d.å. Endringene i III, Sluttvederlagsordningen, og IV, Opplysnings- og utviklingsfondet, gjøres gjeldende fra og med den beregningsperiode som begynner 1. juli 1985.

Lønnsforhøyelsene i henhold til I gjøres ikke gjeldende for arbeidstakere som er sluttet i bedriften før vedtakelsen av dette forslag. Det foretas ikke omregning og etterbetaling av overtidstillegg, skifttillegg m.v. for arbeide som er utført før vedtakelsen.

Svar på ovenstående forslag avgis tirsdag den 16. april 1985.

Oslo, den 28. mars 1985

Pål Kraby (sign.)

Tor Halvorsen (sign.)»

Videre forelå brev av 10. april 1985 fra Norsk Arbeidsgiverforening til Landsorganisasjonen i Norge, med følgende ordlyd:

«INNTEKTSOPPGJØRET 1985

Undertegnede viser til dagens telefonsamtale med Deres formann Tor Halvorsen og bekrefter, under henvisning til første avsnitt på side 2 i protokollen fra forhandlingsmøtene 25., 26., 27. og 28. mars d.å. mellom LO og N.A.F., at det her dreier seg om følgende tillegg ved de navngitte bedrifter:

Porsgrunn Porselen	35 øre pr. time
Norsk Teknisk Porselen	71 øre pr. time
Idun – Gjærfabrikken A/s	64 øre pr. time
A/S Nestlé-Findus	96 øre pr. time

Dirigenten refererte følgende enstemmige innstilling fra Sekretariatet:

«TARIFFORHANDLINGENE 1985

Det vises til vedlagte protokoll fra forhandlingsmøter 25., 26., 27. og 28. mars 1985 mellom Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Arbeidsgiverforening samt kopi av brev fra N.A.F. av 10. april. LOs forhandlingsutvalg og Sekretariatet anbefaler at protokollen godkjennes.

Innstilling: Protokollen godkjennes.»

DEBATTEN

Sven-Hugo Johansson, Norsk Grafisk Forbund: – Når borgerlige aviser gir formannen en nellik for et godt oppgjør, kan jeg ikke nekte for at jeg sitter igjen med en flau smak i munnen. Uansett, så er dette et null-oppgjør for de store grupper. Nå starter de lokale forhandlingene, som for Grafisks vedkommende kanskje kan gi tillegg på 10-20 kroner, og jeg går ut fra at overhengeret blir ganske stort. Hvis man for eksempel i 1986 får et overheng på 3,5 prosent og en lønnsøkning på 3 prosent, så må altså formannen stå her i 1986 og si at dette var et bra oppgjør, men resultatet var null.

– Samtidig har Pål Kraby gått ut og sagt at N.A.F. bare ønsker lokale forhandlinger, – noe LO har sagt at man aldri kan akseptere. Sannheten er jo at det er akkurat det som skjer. Folk får nå ikke noe generelt tillegg, men oppnår kanskje hundrevis av kroner i lønns-tillegg rundt på de enkelte arbeidsplasser.

– Vi må nå diskutere hvilken måte vi skal føre tarifforhandlingene på, og vi må diskutere hvorvidt det er mere riktig å ha tarifforhandlingene fra 1. januar. Ved en slik løsning vil man ikke ha de store overhengene. Dessuten bør de bedriftene som gir store tillegg ved lokale forhandlinger ikke få anledning til å legge på prisene. Forholdet er jo ikke slik at de som ligger hundrevis av kroner høyere i ukelønn enn andre jobber så mye mere, – det er bare at de bedriftene de jobber i legger på sine priser tilsvarende.

Folk jeg snakker med spør om hvordan man kan opprettholde kjøpekraften når bl.a. husleien stiger med f.eks. 200 kroner måneden, – noe jeg har problemer med å svare på.

Egil Bøckmann, Handel og Kontor i Norge, sa at representantskapet i den fagforeningen han tilhører enstemmig har vedtatt en uttalelse oversendt LOs representantskap. – Det er forbundets største fagforening, med 7200 medlemmer. Det var et veldig engasjert og forbannet representantskapsmøte som behandlet årets tariffoppgjør. Uttalelsen lyder:

«Vi beklager at LO ved årets mellomoppgjør ikke har krevd noe i generelt tillegg. Med 1984-oppgjøret i friskt minne må vi spørre: Hvilken interesser skal LO ivareta, medlemmenes eller arbeidsgivernes?

I dag viser mange bedrifters regnskaper større overskudd enn noensinne. Børsspekulantene tjener enorme pengebeløp, og den norske stat har bortimot 100 milliarder i utenlandske banker.

Betydningen av sentrale oppgjør må forsterkes, ikke svekkes. Skikkelige generelle lønnstillegg gagnar de lavtlønte og motvirker markedsavlønning. Størst mulig del av tilleggene må gis som kronetillegg for å få en større grad av utjevning.

Vi registrerer at årets oppgjør er i tråd med Norsk Arbeidsgiverforenings uttrykte ønske om å svekke de sentrale forhandlinger, noe vi beklager sterkt. Det må være noe fundamentalt galt med fagbevegelsens utspill når direktør Kraby på TV gir uttrykk for å være gledelig overrasket over LO's krav. Det har aldri vært fagbevegelsens oppgave å glede vår motpart med beskjedenhet.»

– På forrige representantskapsmøte reiste jeg – med tilslutning fra de andre representantskapsmedlemmene fra Handel og Kontor – et forslag om at lønnstilleggene i hovedsak skulle tas ut som generelle tillegg. Forslaget falt, og flertallet i Representantskapet får da ta ansvaret for det forhandlingsresultatet som foreligger.

– Litt forvirring skapte det nok at dirigenten Leif Haraldseth på siste representantskapsmøte umiddelbart før avstemning understreket, og jeg siterer: «Det som står i punkt 5 og punkt 6 om den

forestående tariffrevisjon omhandler bare generelle tillegg.» Den tolkningen står du vel ikke på i dag, Haraldseth?

– Det ble også på forrige representantskapsmøte vedtatt oversendt Sekretariatet et forslag med oppfordring om å forfatte en uttalelse mot de tanker Pål Kraby lanserte. Denne uttalelsen er ikke kommet, og det skjønner jeg godt. Det inntrykket som nå sitter igjen utad, er nettopp at LO og N.A.F. utprøver Kraby-modellen.

– Jeg vil allerede nå opplyse om at jeg kommer til å stemme imot det framlagte forhandlingsforslag, i pakt med de standpunkter jeg ga uttrykk for på siste representantskapsmøte. Der sa Tor Halvorsen i sin innledning at Pål Krabys opplegg ville stride mot hele den solidariske lønnspolitikken. Det er en oppfatning jeg fullt ut deler.

– Når jeg denne gang vil stemme imot det framlagte forslag, er det ikke fordi LO-oppgjøret er dramatisk i forhold til den gjennomsnittlige lønnsutvikling. Riktignok vil forskjellene innad i LO-familien og innenfor samme overenskomstområde innenfor vårt forbund øke. Det er heller ikke klarlagt om vi får tillegg på satsene som kan fange opp de aller lavest lønte. Men det som er virkelig avgjørende for meg, er prinsippet om at lønnstillegg i hovedsak skal tas ut lokalt, og at man ikke fant rom for et generelt tillegg, men derimot regner med en gjennomsnittlig lønnsglidning på 2,5% på årsbasis. Er man ikke i stand til å finne fram til en annen fordeling? Uansett hvilke taktiske grunner Sekretariatet har for den løsningen som er valgt, så blir resultatet oppfattet som en N.A.F.-seier.

– Det er også for meg uklart hvordan økte satser i Sluttvederlagsordningen for arbeidstakere som går ut av arbeidslivet, og bedring av Opplysnings- og utviklingsfondet, kan bidra til opprettholdelse av kjøpekraften, slik Representantskapet på sitt siste møte vedtok som forutsetning for oppgjøret.

– Jeg vil også spørre: Sluker vi statistikken rått når det gjelder beregningene over lønnsutviklingen for 1984? Det er bare de aller færreste av våre medlemmer som kjenner seg igjen. Har vi ikke lenger noe forbehold om hva som er faktisk lønnsglidning i forhold til det som fremkommer av statistikken?

Lars Skytøen, Sekretariatet: – Ut fra den reguleringsbestemmelsen vi hadde som grunnlag for oppgjøret, har jeg ingen vanskeligheter med å slutte meg til anbefalingen fra Sekretariatet overfor Representantskapet i forbindelse med forhandlingsresultatet.

– Når dét er sagt, vil jeg gjerne få lov til å tilføye, at uansett hvilken type tariffoppgjør vi står overfor, så er det ikke problemfritt i forhold til medlemmene. Det skulle også bare mangle, med de ulikheter vi har innenfor LO-familien. Det er alltid et stort pro-

blem å få informasjonssystemet til å fungere, slik at man får en rimelig grad av forståelse for de beslutningene vi er nødt til å ta, bl.a. i dette forum. Jeg tror derfor det er viktig også denne gang at vi prøver å få ut informasjonsmateriell om det som har skjedd, slik at medlemmene er mest mulig i stand til å forstå de mekanismer som er involvert i det som kalles for inntektspolitikk.

– Jeg har lyst til å ta opp et spørsmål som formannen ikke berørte noe særlig i sin innledning, men som jeg hadde en følelse av at vi både i forhandlingsutvalget og i Sekretariatet har vært meget opptatt av. Det knytter seg til de økte innbetalingene til studie- og opplysningsarbeidet. Jeg velger helt bevisst den formuleringen, og ikke innbetalingene til Opplysnings- og utviklingsfondet. Jeg mener at det ligger en forutsetning fra forhandlingsutvalgets og Sekretariatets side om at de økte inntektene til studie- og opplysningsarbeidet skal fordeles til forbundene, som har fått den vesentligste utgiften som følge av reduserte tilskudd fra det offentlige til studie- og opplysningsarbeidet.

– Jeg mener at både forhandlingsutvalget og Sekretariatet har hatt som en forutsetning at Sekretariatet selv skal vurdere fordelingen av de økte inntektene som her kommer, med hovedvekten på at midlene skal tilbakeføres til forbundene. Akkurat dette vil jeg gjerne ha en bekreftelse på fra LO-formannens side.

Lars A. Myhre, Norsk Olje- og Petrokjemisk Fagforbund, sa at grunnen til at han forlangte ordet var innlegget til representanten fra Handel og Kontor, som sa at han ville stemme nei til det framlagte forslag, og ga en begrunnelse for det.

– Ved dette oppgjøret sto vi overfor følgende problemstilling: Å kreve et generelt tillegg på grunnlag av Representantskapets vedtak om å opprettholde kjøpekraften. Skulle vi det, var tallenes tale slik, at vi ville måtte kreve et beløp som på mange måter ville ha latterliggjort oss. Det var den situasjonen forhandlingsutvalget sto overfor, og vurderingen var: Skulle vi gå ut med et krav som var så lite at vi endte med et null-oppgjør uten å få til noe på andre sentrale områder.

– I stedet for å ta fighten om generelle tillegg, tok vi fighten om å styrke to vesentlige sider av tariffsystemet – nemlig opplysnings- og utviklingsarbeidet og Sluttvederlagsordningen.

– Vi må se i øynene at vi denne gang faktisk ikke hadde noe valg, og det er det som er situasjonen når vi nå i Representantskapet skal stemme over forhandlingsresultatet. Vi har tross alt fått ut 30-35 øre pr. time fra arbeidsgiverne.

– Jeg anbefaler derfor på det varmeste å stemme ja til forhandlingsresultatet.

Ingeborg Jacobsen, Bekledningsarbeiderforbundet, sa at hun langt på vei fulgte resonnementet til Johansson fra Grafisk Forbund. – Jeg er fullstendig klar over vedtaket vi fattet i siste møte i Representantskapet, og jeg vil selvsagt ikke gå imot det nå. Imidlertid synes jeg det er riktig av meg å gi uttrykk for hva medlemmene rundt på arbeidsplassene mener. Jeg tilhører et lavtlønnsforbund, og jeg tror muligens ikke Lars A. Myhre har så store vanskeligheter med å forklare sine medlemmer resultatet av forhandlingene som vi har med våre medlemmer.

– Vi vet hva enkelte kan klare å få ut av lokale forhandlinger. Imidlertid er det svært få av våre medlemmer som i det hele tatt har lokal forhandlingsrett. Vi er fullstendig klar over garantiordningen til høsten, men jeg tror likevel ikke vi klarer å ta igjen gapet i lønnsforskjellene, som bare blir større og større.

– Ser vi på forslagene til Kongressen som gjelder tariffoppgjøret, så synes jeg det er veldig gledelig å se at det nå er en mengde forslag som forlanger større tillegg sentralt og mindre lokalt. Det er et syn vi i vårt forbund har forfektet lenge. Det som skjedde ved dette oppgjøret er akkurat det motsatte.

– Jeg tror vi nå må begynne å tenke i andre baner. Det er veldig vanskelig å få våre medlemmer til å forstå at vi har opprettholdt kjøpekraften og ikke skal ha tillegg, mens andre som ligger ganske høyt over oss i lønn får tillegg.

Arna Karlsson, Nordland fylke, var opptatt av de midlene som går inn til Opplysnings- og utviklingsfondet. – Jeg vil be Sekretariatet om å ta kontakt med AOF, og diskutere hvordan man kan få en bedre stipendordning for deltakerne på kurs. De som arbeider deltid, og har de dårligste lønningene, betaler akkurat det samme til Opplysnings- og utviklingsfondet som de som har 40 timers uke. De som har 35-40 kroner timen betaler også akkurat det samme som de som har 70 kroner pr. time. Dette synes medlemmene er meget urettferdig. Svikten i kursdeltakelse tror jeg bl.a. skyldes de lave satsene for tapt arbeidsfortjeneste, og jeg håper LO vil ta opp dette spørsmålet med AOF.

– Jeg vil foreslå at vi oversender forslag om dette til Sekretariatet.

Dirigenten, *Leif Haraldseth*, trodde at det etter at LO-formannen hadde foretatt sin oppsummering ville være unødvendig å fremme et slikt forslag.

Dagfinn Aam. Møre og Romsdal: – Jeg er fullt klar over at man kan dokumentere beregningsgrunnlag o.lign., men det er noe som ikke stemmer. Det er sagt at vi opprettholder kjøpekraften, men vi vet hvordan myndighetene presser kommuneøkonomien. Blant annet har kommunale avgifter økt med opptil 20 prosent, og ingen skal få meg til å tro at vi har opprettholdt kjøpekraften. Det er mulig at vi opprettholder kjøpekraften i en eller annen statistikk, men ikke i virkeligheten. I tillegg har myndighetene nå fått en helt ny måte å inndrive sine avgifter på. Hvis f.eks. ikke kringkastingsavgiften blir betalt i rett tid, blir det et stort tillegg i avgiften.

– Jeg har problemer med å stemme ja til det framlagte forslag. Vi vet at statistikkene ikke er reelle, – permisjoner og nedleggelser fører til kunstig lønnsglidning, og vi kommer i en situasjon hvor vi blir stående i stampe.

Rolf Lundell, Handel og Kontor i Norge, sa at det som fikk han til å ta ordet, var kommentaren fra Lars A. Myhre til Egil Bøckmanns innlegg. – Fra Handel og Kontors side stiller vi oss følgende spørsmål i forbindelse med dette oppgjøret: Hvem har krav på lavtlønnstillegg og hvem har krav på etterslep? Forutsetningen for at man skal finne fram til det, er bl.a. at man innenfor forbundene har tariffavtalene innrettet slik at man finner fram til de forskjellige avtaleområdene, og at man har lønnsstatistikk som viser hvordan utviklingen er.

– For Handel og Kontors vedkommende er situasjonen den at vi har to sentrale overenskomster med de store arbeidsgivermotpartene. Det er standardoverenskomsten, som omfatter industrien, og det er landsoverenskomstene med Handelens Arbeidsgiverforening og Den Kooperative Tarifforening, som omfatter ansatte i privat og kooperativ varehandel. Den lønnsstatistikken som gjelder merkantile funksjonærer i Norsk Arbeidsgiverforening kommer ut én gang i året, mens den for andre forbunds vedkommende kommer ut hvert kvartal. Vårt forbund har medlemmer innenfor de fleste av de bransjer som i dag vil få utbetalt etterslepstillegg eller lavtlønnstillegg for andre fagforbunds medlemmer. Våre medlemmer får det imidlertid ikke på grunn av manglende lønnsstatistikk. Det er vår hodepine ved dette tariffoppgjøret.

Odd Bach, Norsk Transportarbeiderforbund: – Det er ingen grunn til å overdramatisere situasjonen, ikke minst fordi det jo er et mellomoppgjør vi skal ta stilling til. Det ville imidlertid være galt hvis man ikke pekte på noen realiteter. Ikke fordi det som har skjedd i år er noe nytt, men fordi det er et evigvarende dilemma, som vi på ett eller annet tidspunkt må få gjort noe med.

– Det ble nå denne gang lagt til grunn tre kriterier for å finne fram til hvilke grupper som skulle få tillegg fra 1. april. Det dreier seg anslagsvis om ca. 10 000 arbeidstakere. For det første måtte ikke gruppen ha et gjennomsnittlig lønnsnivå som var høyere enn lønnsnivået i industrien. For det andre måtte de ha en rest i forhold til 5,9 prosent-beregningene som lå til grunn for oppgjøret i 1984. For det tredje måtte de heller ikke være omfattet av garantiordningen og 85 prosent-regelen. Det var de gruppene som oppfylte de tre forutsetningene som fikk tillegg.

– Hvis vi estimerer disse forutsetningene, så får vi ganske store grupperinger som f.eks. ligger under industriens gjennomsnitt, som ikke fikk oppfylt 5,9-rammen fra 1984, men som omfattes av garanti-rammen på 85 prosent. Det er for vårt forbunds vedkommende betydelige grupperinger, og jeg vet at dette også er tilfelle i andre forbund.

– Videre er det da som vanlig lagt inn en forutsetning om en viss lønnsutvikling gjennom året. Det kan kanskje vise seg å bli på minst 2 prosent. Ironisk nok er det ikke de grupperinger som ligger under industriens gjennomsnitt, og som ikke fikk oppfylt rammen på 5,9 prosent i 1984 som har de største mulighetene for å få glidning i perioden. Jeg ser nærmest bort fra det faktum at det ikke engang er halvparten av grupperingene som har anledning til lokale lønnsforhandlinger.

– Da står vi igjen med nøyaktig den samme problemstillingen som vi i hvert fall i vårt forbund har påpekt gang på gang: Hvordan skal vi klare å forbedre lønnsnivået for grupperinger som kanskje ligger rundt 90 prosent av industriens gjennomsnitt, men som ikke har anledning til å få noen glidningseffekt i perioden?

– Jeg tar kanskje litt hardt i når jeg antyder at systematikken omkring oppgjørene de siste årene har virket som en slags tvangstrøye og som en negativ faktor for å løse den problemstillingen jeg har skissert. Men selv om vi snakker om forbundsvis oppgjør, som vi hadde i 1984, så vet jo alle som var involvert i oppgjøret, at friheten hadde sine klare begrensninger. 5,9-rammen var en realitet for de aller fleste. Siden dette ikke er et tariffoppgjør, har vi heller ikke forutsatt at det skulle kunne gjøres noe med dette problemet nå i år. Men poenget er, at her har vi en oppgave og en utfordring vi må løse på en eller annen måte.

– Garantiordningen er for grupper en velsignelse i den forstand at den gir en nedre garanti, men det kan umulig være tilfredsstillende, og det kan da aldri ha vært forutsetningen at vi skal sementere lønnsforskjeller ned på 85 prosent og med et tak som nærmest ikke eksisterer.

– Jeg har i likhet med mange andre hatt store problemer med hvorvidt jeg skal stemme ja eller nei, selv om jeg er fullstendig klar over at det har svært liten interesse for resultatet. Men jeg synes det ligger en moralsk forpliktelse til å minne om disse grupperingene jeg har nevnt.

– Jeg håper vi på ett eller annet tidspunkt om ikke altfor lang tid kan finne løsninger for disse mellomgruppene, som jeg tror langt på vei representerer bortimot halvparten av gruppen innenfor privat sektor.

Ingrid Nybakken, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund: – Jeg representerer konserver-næringen og kan ikke reise fra dette representantskapsmøtet uten å spørre LO-formannen hvor lenger vi skal leve av gjennomsnittslønnen, som innen konserverindustrien er kr. 49,50. Timelønnen i konserver for kvinner er kr. 45,51. Jeg var blant de som streiket innen konserverindustrien for tre år siden.

Dirigenten, Leif Haraldseth, erklærte debatten for avsluttet og ga ordet til

Tor Halvorsen for oppsummering:

– Til Sven-Hugo Johansson og Ingeborg Jakobsen, som tok opp spørsmålet om problemer i forbindelse med dette oppgjøret, vil jeg si: Sekretariatet har hatt inngående drøftinger av saken, og har måttet ta konsekvensen av den statistikken og den utviklingen som har foregått. Det hadde vært mye enklere hvis man var i en situasjon hvor man med utgangspunkt i Representantskapets tidligere vedtak hadde kunnet gå ut og reise krav om et generelt tillegg og fightet for dette. Situasjonen var imidlertid ikke slik. Selv om det er klart at det er mange som ikke forstår det, virker det som om de fleste har forståelse for at vi var i en spesiell situasjon.

– At vi bør prøve å komme ut av en slik situasjon, er jeg enig med Odd Bach i. Mens vi tidligere hadde en periode med sterk prisstigning, med tilsvarende store lønnsøkninger og lønnsvekst for å kunne opprettholde kjøpekraften, så kommer man nå plutselig i en situasjon hvor prisstigningen på grunn av den internasjonale situasjon og utvikling er blitt atskillig lavere, og man må tilpasse seg dette systemet. Akkurat i overgangsperioden vil man møte en rekke problemer i tilknytning til kjøpekraftsutviklingen.

– Spørsmålet om hvordan vi skal løse disse problemene i tiden framover, er uhyre viktig. Jeg er meget glad for at det er bare to og en halv uke til vi skal samles på LO-kongressen, og jeg håper vi der

får sjansen til å utdype noen av problemstillingene forbundet med dette.

– Vi har sendt ut et debattopplegg om inntekts- og fordelingspolitikken, og det har kommet inn en god del interessante synspunkter på dette område, som jeg håper å få presentert på Kongressen i innledningen om den tariffpolitiske situasjon. Kanskje vi kan få noen retningslinjer fra Kongressen som vi framover kan arbeide videre med, både i LOs administrasjon og i Sekretariatet, og ikke minst i Representantskapet.

– Dette er ønskelig og nødvendig, både ut fra den situasjon vi står overfor og de problemer vi vel alle føler. Alle her som skal møte på Kongressen må ta seg tid til å gjennomtenke dette og ta det opp på Kongressen.

– Egil Bøckmann tok opp spørsmålet om uttalelsen i forbindelse med Pål Krabys utspill om den lokale forhandlingsretten. Til det kan jeg svare at det ikke er noen endring i vårt syn på Krabys uttalelse. Derimot har det etter forrige representantskapsmøte kommet inn en god del uttalelser om dette, og vi ønsker at spørsmålet blir tatt opp på Kongressen. Vi har da funnet det riktig å avvente debatten på Kongressen, slik at Kongressen hevder sitt prinsipielle syn på dette. Jeg er for såvidt ikke i tvil om hvor Kongressen kommer til å havne i denne saken, men jeg tror det er riktig å få den tyngde Kongressen har.

– Egil Bøckmann spurte også om hvordan tillegg i Opplysnings- og utviklingsfondet kan bidra til å opprettholde kjøpekraften. Til det kan jeg svare at dette blir utgifter for bedriftene, men det blir ikke tatt inn i lønnsforholdene. Det at vi kalkulerer med at man vil opprettholde kjøpekraften, er uavhengig av de beløpene som går til Opplysnings- og utviklingsfondet og til Sluttvederlagsordningen.

– Lars Skytøen nevnte at da vi drøftet opplegget for årets revisjon, med økning i Opplysnings- og utviklingsfondet, var det en klar forutsetning i Sekretariatet at man skulle se på hvordan man skulle føre midler tilbake til forbundene på bakgrunn av økningen av midlene som fant sted. Umiddelbart etter at tariffrevisjonen er tilendebrakt vil vi nedsette et utvalg for å se på den fordelingsmekanismen det her er aktuelt å foreta. Det har som sagt vært en klar forutsetning, som jeg kan bekrefte her og nå.

– Dagfinn Aam tok opp spørsmålet om hvordan vi kan opprettholde kjøpekraften når f. eks. de kommunale avgiftene stadig stiger. Jeg skal ikke forsvare de enkelte avgiftsøkninger, men vil nevne at disse avgiftene også går inn i prisindeksen.

– I lønnsmessige gjennomsnittsbetraktninger skjuler det seg mange svakheter og vi ønsker alle at ingen skal ligge under gjen-

nomsnittet, men det er ikke så enkelt å få til. Og spesielt ved samordnede oppgjør slik oppgjørene for 2.avtaleår nå har vært, så har man dette beregningsgrunnlaget. Ved forbundsvise oppgjør har man forbundsvise avregninger over lønnsutviklingen, noe man ikke har ved dette samordnede oppgjøret for 2.avtaleår. Vi kan selvsagt stille oss spørsmålet om hvorvidt vi kan komme bort fra det nåværende beregningsgrunnlaget.

– Jeg vil til slutt bare anbefale forhandlingsresultatet, som også er anbefalt av Sekretariatet. Jeg håper at utviklingen for 1985 går slik man har kalkulert med, og at våre medlemmer vil bedre sin realdisponible inntekt i 1985, sa Tor Halvorsen.

Dirigenten konstaterte at det denne gang kun forelå ett forslag, nemlig *Sekretariatets innstilling om at man godkjenner protokollen av 25., 26., 27 og 28. mars vedrørende inntektsoppgjøret 1985 mellom Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Arbeidsgiverforening.*

Votering:

Vedtak: Sekretariatets innstilling ble vedtatt mot 8 stemmer.

Avslutning:

Tor Halvorsen: – Jeg er glad for at vi har behandlet denne saken, og håper at forutsetningene for vedtaket kommer til å holde.

– Vi har viktige ting foran oss – vi står foran 1. mai – vi står foran Kongressen – og vi står foran et stortingsvalg til høsten. Dette er oppgaver fagbevegelsen må og skal engasjere seg i, og jeg vil ved denne anledning be Representantskapet om å være med og sette sitt preg på disse arrangementene.

– Til de av dere som skal på Kongressen, sier jeg: Vel møtt om to og en halv uke. Jeg håper vi skal få en kongress som kan danne grunnlaget for en fornuftig utvikling både på det faglige og politiske området.

– Med dette vil jeg takke for frammøtet og erklære møtet for hevet.

NAVNELISTE

Følgende representanter møtte:

Arbeiderpartiets Presseforbund:

Alf Ole Ask

Norsk Forbund for Arbeidsledere og Tekniske Funksjonærer:

Magnus Midtbø

Norsk Arbeidsmandsforbund:

Reidun Johansen, Edmund Langnes, Jan Olav Ingvaldsen, Magne Bakken, Endre Øygarden, Jan Engebretsen.

Norsk Barnevernpedagogforbund:

Bjørn Christiansen.

Bekledningsarbeiderforbundet:

Anders Brevik, Ingeborg Jacobsen, Anne Marie Larsen.

Norsk Bygningsindustriarbeiderforbund:

Knut Mansås, Willie Kristensen, Lars Eide, Ivar Johansen, Randolph Vikan.

Norsk Elektriker- og Kraftstasjonsforbund:

Gunnar Andersen, Bjørn Sørensen, Kjell A. Solem, Odd Johansen.

Norsk Fengselstjenestemannsforbund:

Arnfinn Liland.

Norsk Grafisk Forbund:

Per Thorkildsen, Bjørn Harald Kristiansen, Sven-Hugo Johansson.

Handel og Kontor i Norge:

Rolf Lundell, Egil Bøckmann, Gunnar Skovdahl, Jorun Kalberg, Svein Vågen, Carl Chr. Thorsen, Lillian Karlsen.

Norsk Jernbaneforbund:

Torggrim Elsrud, Jan Johansen, Berit Bilet.

Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund:

Trygve Johnsen, Harald Hansen, Hammon Hovind, Finn Andersen, Rolf Tindlund, Juul Magne Melvold, Kåre Dahlberg.

Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund:

Olav Støylen, Birger Blomkvist, Mary Hanssen, Jan H. Ness, Per Wold, Terje Norevik, Sverre Rauø.

Norsk Kommuneforbund:

Arnt Bækholt, Else Moe, Albert Eidem, Kåre B. Strandlie, Aud Blattmann, Reidar Øwre.

Norsk Lokomotivmannsforbund:

Gunnar Tønder.

Norsk Musikerforbund:

Tore Nordvik.

Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund:

Ingrid Nybakken

Norsk Olje- og Petrokjemisk Fagforbund:

Lars A. Myhre.

Norsk Papirindustriarbeiderforbund:

Arne Marthinsen, Jan A. Jørgensen.

Postfolkenes Fellesforbund:

Jan Inge Kvistnes, NP, Niels Olav Holmen, NP.

Norsk Sjømannsforbund:

Edvin Ramsvik, Willy Syversen, Edmund Gjennestad, Olav Bjørklund.

Norsk Skog- og Landarbeiderforbund:

Einar Engseth.

Skolenes Landsforbund:

Sverre Worum.

Norsk Sosionomforbund:

Harald Thomassen.

Telefolkenes Fellesforbund:

Tore Lundberg, NTTF, Olav Solheim, NTTF, Viggo Bj. Kristiansen (DNT).

Norsk Tjenestemannslag:

Anne-Lise Alstad, Kari Pedersen, Mons Erik Holtbakk, Inger Kj. Jensen, Jane Floor.

Norsk Transportarbeiderforbund:

Odd Bach.

Norsk Treindustriarbeiderforbund:

Anton Solheim.

FYLKENES REPRESENTANTER:

Aust-Agder Fylke:

Arne Hasla.

Vest-Agder Fylke:

Magne Raamundsen.

Buskerud Fylke:

Roar Flaathen.

Finnmark Fylke:

Roald Kristiansen.

Hedmark Fylke:

Leif Berg.

Møre og Romsdal Fylke:

Dagfinn Aam.

Nordland Fylke:

Arna Karlsson.

Oppland Fylke:

Per Magne Kyseth.

Oslo Fylke:

Ivar Ødegaard.

Telemark Fylke:

Rino Olsen.

Troms Fylke:

Harry Hansen.

Sør-Trøndelag Fylke:

Brit Kvaale.

Nord-Trøndelag Fylke:

Terje Mogren.

Vestfold Fylke:

Kjeld Pedersen.

Østfold Fylke:

Jardar Hendricksen.

Sekretariatet:

Tor Halvorsen, Leif Haraldseth, Svein-Erik Oxholm, Liv Buck, Harald Øveraas, Finn Nilsen, Odd Isaksen, Kåre Hansen, Lars Skytøen, Arthur Svensson, Torger Oxholm, Henrik Aasarød, Walter Kolstad.

Vararepresentanter til Sekretariatet:

Harriet Andreassen, Ole Knapp, Yngve Hågensen, Jan Balstad, Leif Thue, Rolf Hauge, Svein Morgenlien, Gunnar Grimnes.

Statstjenestemannskartellet:

Nils Totland.

LOs Kvinnesekretær:

Evy Buverud Pedersen.

Fagorganisasjonens Funksjonærgruppe:

Inger Halvorsen.

Revisjonsutvalget:

Harry Jørgensen, Storm Lundberg, Rolf Kaldahl.

DISTRIKTSKONTORENE:

Aust-Agder:

LOs Distriktskontor Arendal:

Arild Stokken.

Vest-Agder:

LOs Distriktskontor Kristiansand:

Gudmund Gyberg.

Buskerud:

LOs Distriktskontor Drammen:

Glenn Henriksen.

Finnmark:

LOs Distriktskontor Kirkenes:

Leif Laurila.

Hedmark:

LOs Distriktskontor Hamar:

Gunnar Pettersen.

Hordaland:

LOs Distriktskontor Bergen:

Vigdis Ravnøy.

Møre og Romsdal:

LOs Distriktskontor Molde:

Johnny Røed.

Nordland:

LOs Distriktskontor Bodø:

Hans Nordahl Jensen.

Oppland:

LOs Distriktskontor Gjøvik:

Åge V. Nordby.

Oslo og Akershus:

LOs Distriktskontor Oslo og Akershus:

Øivind Hvattum.

Rogaland:

LOs Distriktskontor Stavanger:

Erling Høiland.

Telemark:

LOs Distriktskontor Porsgrunn:

Gerhard Lunde Larsen.

Troms:

LOs Distriktskontor Tromsø:

Svein Rasmussen.

Sør-Trøndelag:

LOs Distriktskontor Trondheim:

Rikhard Haugen, Kjell Flønes.

Nord-Trøndelag:

LOs Distriktskontor Steinkjer:

Liv Thun.

Vestfold:

LOs Distriktskontor Tønsberg:

Roar Løver.

Østfold:

LOs Distriktskontor Sarpsborg:

Rolf-Thore Hildebrandt.

LO-Kontoret Kårstø:

Kåre Lunde.

LO-Kontoret Mongstad:

Kåre Karlsen

LOs Administrasjon:

Gunnar Andersen, Britt Andreassen, Tor Harald Berg, Juul Bjerke, Artur Bruflat, Kai Ekanger, Knut Endreson, Arne Furubråten, Rune Gerhardsen, Ragnhild M. Hagen, Steinar Halvorsen, Harry O. Hansen, Solveig Johansson, Bjørn Kolby, Jan Olav Lajord, Arnulf Leirpoll, Øyvind Hansen, Jon Nilsen, Knut Nilsen, Mirjam Nordahl, Ingunn Olsen, Terje I. Olsson, Kjell Samuelsen, Kaare Sandegren, Carl Sandstad, Arne G. Strangel, Sven Tjernshaugen, Eidar Trulsen, Richard Trælves, Vesla Vetlesen.

LO-skolen:

Jakob Grava.

Observatør:

Rolf Wiggen, Norsk Vernepleierforbund.

Spesielt Innbudte:

Tor Aspengren, Einar Strand.

Referent:

Berit Henriksen

DISTRIKTSKONTORENE:

Aust-Agder:

LOs Distriktkontor Arendal:

Arild Stokken.

Vest-Agder:

LOs Distriktkontor Kristiansand:

Gudmund Gyberg.

Baklandet:

LOs Distriktkontor Drammen:

Glen Henriksen.

Finnmark:

LOs Distriktkontor Kirkenes:

Leif Laurila.

Hedmark:

LOs Distriktkontor Hamar:

Gunnar Pettersen.

